

Δηροβίεου
7-8-2014 4843

ΔΙΚΑΣΤΙΜΟΣ ΑΡΧΙΚΗ 22.7.2014, ΜΕΤ' ΑΝΑΒΟΛΗ 28.7.2014

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ/ΕΡΓΑΤΙΚΑ/Β' ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

ΑΡ ΠΠΝ : 1+2+3+4 [ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΣΗ]

ΔΙΑΔΙΚΟΙ : ΑΔΕΔΥ-ΕΛΛΔΗΜΟΣΙΟ/ΤΕΕ-ΓΣΕΕ-ΕΚΑ-ΔΣΑ

ΕΦΕΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ 2395/2014 ΟΡ.

ΑΠΟΦ. ΜΠΡ ΑΘ

ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ [ΚΟΙΝΟ

ΔΙΚΟΓΡΑΦΟ ΓΣΕΕ-ΕΚΑ]

ΑΝΤΕΦΕΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

ΕΦΕΤΗΣ : ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Η από 17.7.2014 έφεση, κατά της υπ' αριθμ. 2395/2014 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, εκδοθείσας κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών [άρθρα 663 – 676 του ΚΠολΔ], νομοτύπως και εμπροθέσμως ησκήθη υπό της εναγομένης και ήδη εκκαλούσης, ηττηθείσας πρωτοδικώς εν μέρει [άρθρα 496, 511, 513 παρ. 1, 516, 517 του ΚΠολΔ], δεδομένου ότι κατετέθη στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών στις 17.7.2014 και η προσβαλλομένη απόφαση, δημοσιεύθη στις 14.7.2014 [άρθρο 22 παρ. 4 Ν. 1264/1982]. Επομένως, η υπό κρίση έφεση παραδεκτώς και αρμοδίως φέρεται προς εκδίκαση στο παρόν Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο [άρθρο 19 ΚΠολΔ, όπως αντικατεστάθη με το άρθρο 4 παρ. 2 του Ν. 3994/2011 και 22 παρ. 4 Ν. 1264/1982], κατά την σημερινή δικάσιμο που εμφανίζεται στην αρχή της παρούσης, ύστερα από αναβολή, κατά την δικάσιμο της 22.7.2014 και πρέπει να ερευνηθεί, περαιτέρω, κατά την ίδια ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών και εντός των καθοριζόμενων υπ' αυτής ορίων, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των κυρίων και

προσθέτων λόγων αυτής [άρθρα 522, 533 παρ. 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 591 παρ. 1 ΚΠολΔ].

Με την ένδικο αγωγή, το ενάγον και ήδη εφεσβλητο, για τους αναφερθέντες και αναλυτικώς αναπτυσθέντες στο οικείο δικόγραφο λόγους, ζητούσε : α] να αναγνωρισθεί ότι η απεργία-αποχή διαρκείας, την οποία κήρυξε η εναγομένη και ήδη εκκαλούσα, αφορώσα στην διαδικασία αξιολογήσεως του προσωπικού των δημοσίων υπηρεσιών και των ΝΠΔΔ, είναι παράνομη και καταχρηστική, β] να διαταχθεί η διακοπή της εν λόγω απεργίας και η απαγόρευση συνέχισής της στο μέλλον, γ] να απαγορευθεί η επανάληψη αυτής στο μέλλον, με την αυτήν μορφή, προς ικανοποίηση των αυτών ή παρομοίων αιτημάτων, δ] να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή, ε] να επιτραπεί η επίδοση της αποφάσεως και μετά την 19:00 της ημέρας εκδόσεώς της, έως της 24:00 της ίδιας ημέρας και στ] να καταδικασθεί η αντίδικός του στην δικαστική του δαπάνη.

Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δια της, ως άνω, προσβαλλομένης αποφάσεως, απορρίπτοντας το δεύτερο, τρίτο και

τέταρτο των ανωτέρω αιτημάτων, έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή, κρίναν ότι η κηρυχθείσα απεργία είναι παράνομος, διότι : α] η απόφαση κηρύξεως της απεργίας δεν ελήφθη υπό της Γενικής Συνελεύσεως και εν προκειμένω υπό του Συνεδρίου της εναγομένης-εκκαλούσης, το οποίο αποτελεί το κυρίαρχο και ανώτατο όργανο αυτής, αλλά υπό της Εκτελεστικής Επιτροπής, κατά παράβαση του άρθρου 30 παρ. 8 εδ. β' του Ν. 1264/1982 και β] η εναγομένη-εκκαλούσα δεν τήρησε την εκ του άρθρου 30 παρ. 8 εδ. α' ανωτέρω νόμου εκπορευόμενη υποχρέωση αυτής να γνωστοποιήσει τα αιτήματά της με κοινοποιηθέν δια Δικαστικού Επιμελητού έγγραφο τέσσερεις τουλάχιστον πλήρεις ημέρες προ της κηρύξεως της απεργίας.

Με την ως άνω υπό κρίση έφεση, η εναγομένη – εκκαλούσα, παραπονείται για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, ισχυριζόμενη ότι : α] η επίδικος απεργία κηρύχθη υπό του αρμοδίου αυτής οργάνου, το οποίο είναι το Γενικό Συμβούλιο και όχι το Συνέδριο, β] υποπίπτει σε αντιφάσεις η προσβαλλομένη, καθόσον, αφενός, δέχεται ότι, έλαβε χώρα η προβλεπόμενη

γνωστοποίηση του αιτήματος περί μη εφαρμογής των αντισυνταγματικών διατάξεων του Ν. 4250/2014 και, αφετέρου, άγεται στην κρίση ότι δεν έλαβε χώρα η γνωστοποίηση αυτή, γ] απέρριψε σιγή την πρωτοδικώς εγερθείσα ένσταση περί καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος του ενάγοντος – εφεσιβλήτου εγέρσεως αγωγής, δ] απέρριψε το πρωτοδικώς υποβληθέν αίτημα περί αναβολής της συζήτησεως, κατ' άρθρω 249 ΚΠολΔ, μέχρι εκδόσεως αποφάσεως υπό της Ολομελείας του ΣτΕ επί αιτήσεως ακυρώσεως των αναφερομένων στο δικόγραφο αποφάσεων του Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, αφορουσών στην τροποποίηση διατάξεων του πδ 318/1992, η συζήτηση της οποίας έχει ορισθεί κατά την δικάσιμο της 10.10.2014, ε] απερρίφθησαν σιγή οι πρόσθετες υπέρ αυτής παρεμβάσεις, στ] κατά πρώτο πρόσθετο λόγο, παρεβιάστη το άρθρο 591 παρ. 1δ ΚΠολΔ, λόγω συντημήσεως της προθεσμίας προς υποβολή προσθήκης – αντικρούσεως, με συνέπεια την πρόκληση δικονομικής βλάβης αυτής, συνισταμένης στο ότι, δεν υπήρξε επαρκής χρόνος προς ανάπτυξη των

ισχυρισμών της, οι οποίοι αντικρούουν τους ισχυρισμούς του ενάγοντος – εφεσιβλήτου, ζ] κατά δεύτερο πρόσθετο λόγο, η επικρατούσα στο Πρωτοδικείο Αθηνών πρακτική ως προς τον προσδιορισμό των αφορουσών στις απεργίες υποθέσεων, οδηγεί σε παράβαση του άρθρου 17 παρ. 9 του Ν. 1756/1988, η οποία έγκειται στην στέρηση του φυσικού Δικαστού αυτής, κατά τα αναλυτικώς στο δικόγραφο αναπτυσσόμενα και ζητεί την εξαφάνιση της εκκαλουμένης και την απόρριψη της ενδίκου αγωγής εν όλω.

Κατά την σημερινή, ως άνω, μετ' αναβολή δικάσιμο, πρόσθετες υπέρ της εναγομένης – εκκαλούσης παρεμβάσεις ησκήθησαν υπό των : α] ΝΠΔΔ υπό την επωνυμία « ΤΕΧΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΕΛΛΑΔΑΣ », νομίμως εκπροσωπούμενου [εφεξής : ΤΕΕ], β] Τριτοβαθμίου Συνδικαλιστικής Οργανώσεως-Σωματείου υπό την επωνυμία « ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΡΓΑΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ (« ΓΣΕΕ »)», νομίμως εκπροσωπούμενης και Δευτεροβαθμίου Συνδικαλιστικής Οργανώσεως-Σωματείου υπό την επωνυμία «ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΘΗΝΑΣ (« ΕΚΑ »),

νομίμως εκπροσωπούμενης και γ] ΝΠΔΔ υπό την επωνυμία «ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ» [εφεξής : ΔΣΑ], νομίμως εκπροσωπούμενου.

Με τις ανωτέρω πρόσθετες παρεμβάσεις προβάλλονται οι ισχυρισμοί : α] Υπό του ΤΕΕ ότι, η επίδικος απεργία δεν προκαλεί βλάβη του κοινωνικού συνόλου, καθόσον οι εργαζόμενοι του Δημοσίου παρέχουν τις υπηρεσίες τους και εκτελούν τα ανατιθέμενα σε αυτούς καθήκοντα, πλην των σχετιζομένων με την διαδικασία της αξιολογήσεως, η οποία αντίκειται στο Σύνταγμα, ως προβλέπεται στον Ν. 4250/2014, τα δε αιτήματα της απεργίας συνδέονται με τα εργασιακά, συνδικαλιστικά και οικονομικά συμφέροντα των μελών του, β] Υπό των ΓΣΕΕ και ΕΚΑ ότι, η επίδικος απεργία είναι νόμιμος, καθόσον κηρύχθη υπό του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ, το οποίο είναι προς τούτο αρμόδιο, κατά το καταστατικό αυτής, η δε διάταξη του άρθρου 3ο του Ν. 1264/1982, ως μη δημοσίας τάξεως, δεν υπερισχύει του καταστατικού, ενώ, η χρήση του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, περί αρμοδιότητας του Συνεδρίου για την κήρυξη απεργίας, καθιστά

ανέφικτη την κήρυξη αυτών, με συνέπεια να πλήττεται το σχετικό, συνταγματικώς κατοχυρωμένο, δικαίωμα, κατά τα αναλυτικώς στο οικείο δικόγραφο αναπτυσσόμενα γ] Υπό του ΔΣΑ ότι, η κρίση του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, περί αρμοδιότητας του Συνεδρίου για την κήρυξη απεργίας, καθιστά ανέφικτη την κήρυξη αυτών, με συνέπεια να πλήττεται το σχετικό, συνταγματικώς κατοχυρωμένο, δικαίωμα, κατά τα αναλυτικώς στο οικείο δικόγραφο αναπτυσσόμενα και ζητείται η εξαφάνιση της εκκαλουμένης και η απόρριψη της ενδίκου αγωγής εν όλω.

Άπασες οι ως άνω πρόσθετες παρεμβάσεις, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, ησκήθησαν νομίμως και εμπροθέσμως [άρθρα 81 και 215 ΚΠολΔ]. Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 68, 80 και 81 ΚΠολΔ συνάγεται ότι, παραδεκτώς παρεμβαίνει τρίτος το πρώτον ενώπιον του Δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου επί δίκης μεταξύ άλλων εκκρεμούς προς υποστήριξη ορισμένου διαδίκου, ώστε να αποβεί η δίκη υπέρ αυτού, υπό την προϋπόθεση, όμως, της συνδρομής προς τούτο εννόμου συμφέροντος. Τέτοιο υφίσταται, όταν με αυτή, μπορεί να

προστατευθεί δικαίωμα του παρεμβαίνοντος ή να αποτραπεί η δημιουργία εις βάρος του νομικής υποχρέωσης. Πρέπει, όμως, αυτά είτε να απειλούνται από τη δεσμευτικότητα ή εκτελεστικότητα της απόφασης που θα εκδοθεί, είτε να υπάρχει κίνδυνος προσβολής τους από τις αντανακλαστικές συνέπειές της στις σχέσεις μεταξύ παρεμβαίνοντος και υπέρ ου η παρέμβαση. Ως εκ τούτου, για την άσκηση προσθέτου παρεμβάσεως, δεν αρκεί η επίκληση υπό του προσθέτως παρεμβαίνοντος γενικότερων ηθικών ή κοινωνικών συμφερόντων, ούτε ότι, σε μεταξύ άλλων εκκρεμή δίκη, πρόκειται να λυθεί νομικό ζήτημα, που θα ωφελήσει ή θα βλάψει τον προσθέτως παρεμβαίνοντα, επειδή υπάρχει ή πρόκειται να προκύψει σε μελλοντική δίκη μεταξύ αυτού και κάποιου από τους διαδίκους ή τρίτου συναφής διαφορά, αλλά απαιτείται η έκβαση της δίκης στην οποία παρεμβαίνει, να θίγει, από την άποψη του πραγματικού και νομικού ζητήματος, τα έννομα συμφέροντά του. Επομένως, τέτοιο έννομο συμφέρον δεν υφίσταται για τα σωματεία, τους συνδέσμους, τις ενώσεις επαγγελματιών σε δίκες μελών τους, όπου διακυβεύεται η

προσβολή της προσωπικότητός τους ή πρόκειται να λυθούν ζητήματα που θα ωφελήσουν ή θα βλάψουν τα συμφέροντα, οικονομικά ή μη των μελών, η προστασία των οποίων αποτελεί τον σκοπό της ενώσεως, λόγω υφισταμένης ή μέλλουσας όμοιας διαφοράς άλλου μέλους της με τρίτο [ΑΠΟΛ 4/2009, ΑΠΟΛ 14/2008, ΕΦ ΑΘ 4959/2012, ΝΟΜΟΣ]. Εάν δεν υφίσταται έννομο συμφέρον, η παρέμβαση απορρίπτεται και αυτεπαγγέλτως, ως απαράδεκτος. Εξαιρετικώς, ωστόσο, τα αναφερόμενα στο άρθρο 669 παρ. 1 ΚΠολΔ νομικά πρόσωπα, παρά το ότι δεν έχουν έννομο συμφέρον, κατά την ως άνω έννοια, δύνανται να ασκήσουν πρόσθετο παρέμβαση υπέρ των μελών τους σε διεξαγόμενες κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών δίκες [Σαμουήλ, Η Έφεση κατά τον ΚΠολΔ, στ' έκδ. 2009, σελ. 409]. Τούτο δε, ανεξαρτήτως εάν έχουν προσθέτως παρέμβει πρωτοδικώς ή το πρώτον κατά την κατ' έφεση δίκη. Συνεπώς, το ΤΕΕ, η ΓΣΕΕ και το ΕΚΑ, μην έχοντας ασκήσει αυτοτελή έφεση [άρθρο 516 ΚΠολΔ], παραδεκτώς και νομίμως παρεμβαίνουν υπέρ της εναγομένης-εκκαλούσης, κατά την παρούσα δίκη και οι

παρεμβάσεις αυτών, πρέπει να συνεκδικασθούν μετά της υπό κρίση εφέσεως, εντός των καθοριζομένων υπ' αυτής και των προσθέτων λόγων της ορίων [άρθρο 522 ΚΠολΔ], λόγω της προδηλού μεταξύ τους συναφείας [άρθρα 31, 246 και 524 ΚΠολΔ], εξεταζόμενες, περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική αυτών βασιμότητα.

Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 90 ζ) του Ν. 4194/2013 [Κώδ.Δικ], καθίσταται επιτρεπτή η άσκηση παρεμβάσεων ενώπιον Δικαστηρίων και κάθε αρχής (στις οποίες συμπεριλαμβάνονται και οι ανεξάρτητες αρχές) για κάθε ζήτημα εθνικού, κοινωνικού, πολιτισμικού, οικονομικού ενδιαφέροντος και περιεχομένου που ενδιαφέρει τα μέλη του Συλλόγου ή το Δικηγορικό Σώμα γενικότερα, καθώς και για κάθε ζήτημα εθνικού, κοινωνικού, πολιτισμικού ή οικονομικού ενδιαφέροντος. Κατά το εν λόγω άρθρο, για την υλοποίηση και επίτευξη αυτού του σκοπού οι Δικηγορικοί Σύλλογοι δύνανται να υποβάλλουν αγωγή, κυρία ή πρόσθετο παρέμβαση, αναφορά, μήνυση, δήλωση παραστάσεως πολιτικής αγωγής, αίτηση ακυρώσεως, ουσιαστική προσφυγή και

γενικά οιοδήποτε ένδικο βοήθημα και μέσο οιασδήποτε φύσεως κατηγορίας ενώπιον κάθε Δικαστηρίου Ποινικού, Πολιτικού, Διοικητικού Ουσίας ή Ακυρωτικού ή Ελεγκτικού οιοσδήποτε βαθμού δικαιοδοσίας στην Ελλάδα, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και σε οιοδήποτε Διεθνές Δικαστήριο. Επίσης για τα ανωτέρω ζητήματα δύνανται να παρεμβαίνουν, με οιοδήποτε πρόσφορο τρόπο, σε κάθε αρμόδια αρχή στην Ελλάδα, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και σε οποιαδήποτε άλλη υπηρεσία ή αρχή του διεθνούς δικαίου. Συνεπώς, η πρόσθετη παρέμβαση του ΔΣΑ υπέρ της εναγομένης – εκκαλούσης, με την επέκταση των ως άνω ισχυρισμών, παραδεκτώς και νομίμως ασκείται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου και, πρέπει να εξετασθεί, περαιτέρω, και ως προς την ουσιαστική αυτής βασιμότητα, συνεκδικαζομένης μετά των λοιπών προσθέτων παρεμβάσεων και της υπό κρίση εφέσεως, εντός των καθοριζομένων υπ' αυτής και των προσθέτων λόγων της ορίων [άρθρο 522 ΚΠολΔ], λόγω της προδηλού μεταξύ τους συναφείας [άρθρα 31, 246 και 524 ΚΠολΔ].

Το ενάγων – εφεσίβλητο, δια των από 28.7.2014 νομίμως κατατεθεισών προτάσεών του, ζητεί την απόρριψη της υπό κρίση εφέσεως και των προσθέτων λόγων αυτής, καθώς και των προσθέτων παρεμβάσεων, ισχυριζόμενο ότι, ορθώς έκρινε ως άνω η εκκαλουμένη, κατά τα αναλυτικώς στο οικείο δικόγραφο αναπτυσσόμενα. Περαιτέρω, με τις ως άνω προτάσεις του, το ενάγων – εφεσίβλητο, παραδεκτώς καταθέτει αντέφεση [674 περ. 1 ΚΠολΔ], ως προς το κεφάλαιο της εκκαλουμένης, το οποίο αφορά στον καταχρηστικό χαρακτήρα της ενδίκου απεργίας, ισχυριζόμενο ότι, τούτο είναι αναγκαστικώς συνεχόμενο με το εκκληθέν κεφάλαιο, το οποίο αφορά στην τυπική παρανομία της ενδίκου απεργίας, υπό την προϋπόθεση ότι, η υπό κρίση έφεση θα γίνει δεκτή, οπότε το παρόν Δικαστήριο, θα πρέπει να προχωρήσει στην εξέταση της ενδίκου αγωγής του, κατά τους λοιπούς προβληθέντες λόγους, της μη τηρήσεως δημοσίου διαλόγου και της καταχρηστικότητας, ως αναπτύσσονται στο οικείο δικόγραφο και ζητεί την μεταρρύθμιση της εκκαλουμένης, αναγνωριζόμενου ότι η ένδικος απεργία είναι παράνομος και καταχρηστική.

Η αντέφεση δεν αποτελεί ιδιαίτερο ένδικο βοήθημα, αλλά είναι το ίδιο μέσο της εφέσεως, το οποίο ασκείται από τον ηττηθέντα εν μέρει στην πρωτόδικο δίκη εφεσίβλητο, ο οποίος μπορεί να είναι ενάγων, εναγόμενος, παρεμβαίνων. Προς άσκησή της απαιτείται ύπαρξη εννόμου συμφέροντος, το οποίο συνίσταται στην ήττα, στο πλαίσιο της πρωτοδίκου δίκης [Σαμουήλ, ό.π. σελ. 264, 265]. Με την αντέφεση δε, μπορούν να προσβληθούν μόνο τα κεφάλαια της αποφάσεως, τα οποία προσβάλλονται με την έφεση και εκείνα που συνεχονται αναγκαστικώς με αυτά. Κεφάλαια, κατά την έννοια των εν λόγω διατάξεων, είναι οι οριστικές διατάξεις της αποφάσεως, που αποφαίνονται επί των αυτοτελών αιτήσεων προς παροχή εννόμου προστασίας, ενώ αναγκαιώς συνεχόμενα είναι τα κεφάλαια, τα οποία έχουν τέτοια συνάφεια με τα εκκληθέντα, είτε γιατί αφορούν παρεπόμενα ή παρακολουθήματα της κυρίας απαιτήσεως, είτε γιατί αποτελούν προκριματικό ζήτημα για την παραδοχή τους, είτε διότι πηγάζουν από την ίδια ιστορική και νομική αιτία και διαμορφώνουν ή προσδιορίζουν το περιεχόμενο εκείνων, ώστε τυχόν διάφορη, επί

των συνεχόμενων αυτών κεφαλαίων, κρίση του Εφετείου, από εκείνη του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, να επηρεάζει και την κρίση επί των εκκληθέντων με την έφεση κεφαλαίων [ΑΠ 667/2009, ΕΦ ΑΘ 194/2011, ΝΟΜΟΣ].

Αν και η καταχρηστική άσκηση δικαιώματος δεν μπορεί παρά να εδράζεται στον νόμο [άρθρο 281 ΑΚ], ωστόσο, είναι σαφής η διαφοροποίηση μεταξύ της νομικής βάσεως του δικαιώματος και της καταχρηστικής ασκήσεως αυτού : Δια της νομικής βάσεως νομιμοποιούνται πράξεις ή παραλείψεις φυσικών ή νομικών προσώπων, τείνουσες και αποσκοπούσες στην διασφάλιση συγκεκριμένου σκοπού, οπότε δημιουργείται δικαίωμα. Όταν η διασφάλιση του δικαιώματος επιτυγχάνεται με πράξεις ή παραλείψεις, οι οποίες υπερβαίνουν τον κοινωνικό-οικονομικό σκοπό που άγει στην ανάγκη καθιέρωσης του δικαιώματος, υφίσταται κατάχρηση αυτού. Δεν είναι δυνατή, καταχρηστική άσκηση νομικώς ανυπάρχοντος δικαιώματος. Συνεπώς, η ένδικος απεργία, εάν είναι παράνομος, δεν είναι δυνατόν να είναι καταχρηστική, εάν δε, δεν είναι παράνομος, είναι δυνατόν να είναι

καταχρηστική. Ως εκ τούτου, το κεφάλαιο της καταχρηστικότητας, δεν είναι συναφές με το εκκληθέν του παρανόμου της ενδίκου απεργίας. Μετά ταύτα η υπό κρίση αντέφεση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος [άρθρο 532 ΚΠολΔ].

Περαιτέρω, οι πρόσθετοι λόγοι εφέσεως αποτελούν νέες αιτιάσεις του εκκαλούντος κατά της εκκαλουμένης αποφάσεως. Συνεπώς, είναι παραδεκτοί, εφόσον αναφέρονται στα εκκληθέντα κεφάλαια της αποφάσεως ή σε εκείνα που αναγκαστικώς συνεχόνται με αυτά [Σαμουήλ, ό.π., σελ. 242, 243]. Σε αντίθετη περίπτωση απορρίπτονται ως απαράδεκτοι [άρθρο 532 ΚΠολΔ, Σαμουήλ, ό.π. σελ. 251]. Ο πρώτος πρόσθετος λόγος, ως άνω, συνεχεται αναγκαστικώς με το εκκληθέν κεφάλαιο, καθόσον η επικαλουμένη δικονομική βλάβη της εναγούσης – εκκαλούσης – αντεφesiβλήτου, συνισταμένης στο ότι, δεν υπήρξε επαρκής χρόνος προς ανάπτυξη των ισχυρισμών της, οι οποίοι αντικρούουν τους ισχυρισμούς του ενάγοντος – εφεσιβλήτου – αντεκκαλούντος, δύναται να έχει ως συνέπεια την ελλιπή παρουσίαση αυτών των ισχυρισμών με αποτέλεσμα την δυσμενή σε βάρος της κρίση του

Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, ως προς το παράνομο της ενδίκου απεργίας. Συνεπώς, ο πρώτο πρόσθετος λόγος παραδεκτώς προβάλλεται. Ωστόσο, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος, διότι από την επισκόπηση του συνόλου της δικογραφίας και δη των δικογράφων της εναγομένης: εκκαλούσης – αντεφεσιβλήτου και ειδικότερα αυτού της προσθήκης – αντικρούσεως, προκύπτει ότι, παρά την σύντηξη της προθεσμίας σε δύο ημέρες, η εναγομένη – εκκαλούσα – αντεφεσιβλήτος εκτενώς και λεπτομερώς πρόβαλε τους ισχυρισμούς της και συνεπώς δεν υπέστη δικονομική βλάβη. Εξάλλου, ο δεύτερος, ως άνω, πρόσθετος λόγος παραδεκτώς προβάλλεται, ως συνεχόμενος αναγκαστικώς με το εκκληθέν κεφάλαιο της εκκαλουμένης, καθόσον εδράζεται επί ισχυρισμού περί στέρησης του φυσικού Δικαστού [άρθρο 20 Σ]. Τόσο κατά το Σύνταγμα [άρθρο 87], όσο και κατά το δίκαιο της ΕΕ [άρθρο 267 ΣΛΕΕ], ένα εκ των θεμελιωδών στοιχείων του Δικαστηρίου είναι η ανεξαρτησία του [ΔΕΚ C-363/2011, ΝΟΜΟΣ, με πλήθος περαιτέρω παραπομπών]. Με το στοιχείο της λειτουργικής και προσωπικής ανεξαρτησίας του

Δικαστηρίου συνδέεται η αρχή του φυσικού Δικαστού, εφόσον αυτή δεν μπορεί να νοηθεί άνευ της ανεξαρτησίας του Δικαστού. Εν προκειμένω, η επικρατούσα στο Πρωτοδικείο Αθηνών πρακτική ως προς τον προσδιορισμό των αφορουσών στις απεργίες υποθέσεων, αναγομένη σε λόγους κατεπείγοντος εκ της φύσεως των εργατικών υποθέσεων με αντικείμενο το δικαίωμα της απεργίας, δεν οδηγεί σε παράβαση του άρθρου 17 παρ. 9 του Ν. 1756/1988, καθόσον, η ίδια η εναγομένη – εκκαλούσα – εφεσιβλήτος, καίτοι επικαλείται στέρηση του φυσικού Δικαστού της, σημειώνει ότι σέβεται την δικάσασα πρωτοδικώς Δικαστή, ενώ, ως προκύπτει από την εν γένει μελέτη του δικογράφου, ουδόλως αμφισβητεί, έστω και ακροθιγώς την αμεροληψία, αντικειμενικότητα και ανεξαρτησία αυτής. Συνεπώς και ο δεύτερος πρόσθετος λόγος της υπό κρίση εφέσεως πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος.

Κατά το άρθρο 23 παρ. 2 ισχύοντος Συντάγματος, η απεργία αποτελεί δικαίωμα και ασκείται από τις νομίμως συστημένες συνδικαλιστικές οργανώσεις, προς διαφύλαξη και προαγωγή των

οικονομικών και εργασιακών γενικά συμφερόντων των εργαζομένων, κατά δε το άρθρο 19 παρ. 1 του Ν. 1264/1982, αποτελεί δικαίωμα των εργαζομένων, ασκούμενο υπό των συνδικαλιστικών οργανώσεων : α] ως μέσο προς διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών εργασιακών συνδικαλιστικών και ασφαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων και ως εκδήλωση αλληλεγγύης για τους αυτούς σκοπούς και β] ως εκδήλωση αλληλεγγύης εργαζομένων επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων που εξαρτώνται από πολυεθνικές εταιρείες προς εργαζομένους σε επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις ή στην έδρα της ίδιας πολυεθνικής εταιρείας, και εφόσον η έκβαση της απεργίας των τελευταίων θα έχει άμεσες επιπτώσεις στα οικονομικά ή εργασιακά συμφέροντα των πρώτων. Από το συνδυασμό των ως άνω διατάξεων προκύπτει ότι, η απεργία, ήτοι, η συμφωνημένη, συλλογική διακοπή της εργασίας των μισθωτών, είτε ορισμένου επαγγελματικού κλάδου, είτε ορισμένης επιχείρησης ή τμήματος αυτής, αποτελεί δικαίωμα, εντασσόμενο στα συναφή, με την συνδικαλιστική ελευθερία δικαιώματα, το οποίο το Κράτος οφείλει

να προστατεύει και, ασκείται υπό τις νομίμως συστημένες συνδικαλιστικές οργανώσεις, προς διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών, εργασιακών, συνδικαλιστικών και ασφαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων [ΑΠ 468/2012, ΑΠ 543/2013, ΝΟΜΟΣ]. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρων 19 παρ. 2 εδ. α', 20 παρ. 2 εδ. β', 21 παρ. 2 και 30 παρ. 1, 7 και 8 του Ν. 1264/1982, το δικαίωμα απεργίας των πολιτικών υπαλλήλων του Δημοσίου και των υπαλλήλων των ΝΠΔΔ, υποβάλλεται στους ακόλουθους περιορισμούς, κατά παρέκκλιση των ρυθμίσεων που ισχύουν αντιστοίχως για τους εργαζομένους του ιδιωτικού τομέως και ειδικότερα: α] από δευτεροβάθμιες ή τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές ενώσεις, η κήρυξη της απεργίας γίνεται ύστερα από απόφαση της οικείας γενικής συνελεύσεως [άρθρ. 1 παρ. 3 και 8 Ν. 1264/1982]; β] η απεργία δεν μπορεί να κηρυχθεί, εάν δεν παρέλθουν τέσσερις πλήρεις ημέρες από τη γνωστοποίηση των αιτημάτων και των λόγων που τα θεμελιώνουν, δι' εγγράφου κοινοποιούμενου στο Υπουργείο Προεδρίας της Κυβερνήσεως, στο Υπουργείο Οικονομικών, στο Υπουργείο που

υπάρχουν οι υπάλληλοι αυτοί, καθώς επίσης και στις διοικήσεις των φορέων που εποπτεύονται από αυτό, όταν πρόκειται για απεργία υπαλλήλων τους, γ] η απεργία δεν μπορεί να αφορά σε διαφορετικά από εκείνα που γνωστοποιήθησαν αιτήματα και δ] κατά τη διάρκεια της απεργίας, η συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων πρέπει να διαθέτει επιπλέον και, όσο προσωπικό είναι αναγκαίο, για την αντιμετώπιση στοιχειωδών αναγκών του κοινωνικού συνόλου, κατά τους όρους του άρθρου 21 παρ. 2 του Ν. 1264/1982, ως ισχύει, μετά την αντικατάσταση αυτού, υπό της παρ. 1 του άρθρου 2 του Ν. 2224/1994. Η μη συνδρομή μίας ή περισσοτέρων από τις εν λόγω προϋποθέσεις, καθιστά την απεργία παράνομο, με την έννοια ότι, δεν γεννάται το οικείο δικαίωμα και, επομένως, η διακοπή της εργασίας δεν έχει τον χαρακτήρα απεργίας [ΑΠ 543/2013, ό.π.]. Ειδικότερα, όσον αφορά στις δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες οργανώσεις, το αρμόδιο όργανο για την κήρυξη της απεργίας είναι η Γενική Συνέλευση [ΓΣ]. Με την απόφαση για την κήρυξη της απεργίας, η ΓΣ δύναται να καθορίσει και τις λεπτομέρειες διεξαγωγής της. Δύναται, όμως,

βάσει του καταστατικού της οργανώσεως, να εξουσιοδοτήσει άλλο όργανο, ως προς τον καθορισμό των λεπτομερειών της διεξαγωγής της απεργίας και την πραγματοποίησή της. Συνεπώς, η ΓΣ, δεν δύναται να εξουσιοδοτήσει άλλο καταστατικό όργανο, να λάβει αυτό την απόφαση κηρύξεως της απεργίας, διότι τούτο αντίκειται στην διάταξη του άρθρου 30 παρ. 8 εδ. β' του Ν. 1264/1982.

Από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν, τις ένορκες και ανομοωτί μαρτυρικές επ' ακροατηρίω του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου εμπιερχόμενες στα ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη πρακτικά καταθέσεις, τα οποία έγγραφα, ένορκες και ανομοωτί μαρτυρικές επ' ακροατηρίω καταθέσεις, ελήφθησαν υπόψιν έκαστο και εκάστη εξ αυτών, κατά τον λόγο γνώσεως και τον βαθμό αξιοπιστίας, τόσον αυτοτελώς, όσο και σε συνδυασμό μεταξύ τους, προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, καθώς και από τα υπό των διαδίκων συνομολογούμενα (άρθρο 261 ΚΠολΔ), απεδείχθησαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Η εναγομένη – εκκαλούσα – αντεφεσίβλητος ΑΔΕΔΥ είναι Τριτοβάθμια Συνδικαλιστική Οργάνωση, μέλη της οποίας

αποτελούν οι δευτεροβάθμιες δημοσιούπαλληλικές συνδικαλιστικές οργανώσεις του Δημοσίου, των ΝΠΔΔ και των ΟΤΑ, στις οποίες δημοσιούπαλληλικές οργανώσεις είναι μέλη εργαζόμενοι δυνάμει μονίμου σχέσεως εργασίας δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου. Συνεπώς, βάσει του άρθρου 30 παρ. 8 εδ. β' του Ν. 1264/1982, αρμόδιο όργανο για την κήρυξη απεργίας κάθε είδους (αποχής, στάσης εργασίας) είναι η ΓΣ της ΑΔΕΔΥ. Σύμφωνα με το άρθρο 12 του Καταστατικού της ΑΔΕΔΥ, όργανα αυτής είναι το Συνέδριο, το Γενικό Συμβούλιο, η Εκτελεστική Επιτροπή, η Ελεγκτική Επιτροπή και η Επιτροπή Πιστοποίησης. Η έλλειψη αναφοράς ενός εκ των οργάνων ως ΓΣ, δεν σημαίνει ότι, η ΑΔΕΔΥ δεν διαθέτει αρμόδιο όργανο για την κήρυξη απεργιών, αλλά ότι, η διαπίστωση του αρμοδίου οργάνου, επέχοντος θέση ΓΣ, προς κήρυξη απεργίας, πρέπει να συναχθεί από τις προβλεπόμενες αρμοδιότητες των οργάνων, κατά το Καταστατικό. Σύμφωνα με το άρθρο 27 του Καταστατικού, το Συνέδριο είναι το ανώτατο και κυρίαρχο όργανο της ΑΔΕΔΥ, το οποίο αποφασίζει για κάθε ζήτημα που δεν προβλέπεται από το

Καταστατικό. Σύμφωνα με το άρθρο 13.Β-6 του Καταστατικού, το Γενικό Συμβούλιο αποφασίζει για διεκδικήσεις, κινητοποιήσεις και απεργίες, για την προώθηση των συμφερόντων των εργαζομένων που εκπροσωπεί. Σύμφωνα με το άρθρο 16.Β-12 του Καταστατικού, η Εκτελεστική Επιτροπή αποφασίζει για τις διεκδικήσεις των εργαζομένων που εκπροσωπεί, για αγωνιστικές εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις στα πλαίσια των αποφάσεων του Γενικού Συμβουλίου. Από τον συνδυασμό των ανωτέρω άρθρων του Καταστατικού της εναγομένης – εικαλούσης – αντεφεσιβλήτου προκύπτει ότι : α] Αρμόδιο όργανο για την κήρυξη απεργίας – συνεπώς όργανο επέχον θέση ΓΣ – είναι το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ και όχι το Συνέδριο αυτής. Τούτο διότι, αφενός, το Συνέδριο είναι ανώτατο και κυρίαρχο όργανο επί ζητημάτων, όμως, τα οποία δεν ρυθμίζονται στο Καταστατικό και αφετέρου διότι, το ζήτημα της κηρύξεως απεργίας ρυθμίζεται στο Καταστατικό και την αρμοδιότητα αυτή την διαθέτει το Γενικό Συμβούλιο και β] Το Γενικό Συμβούλιο, κηρύσσον απεργία, εξουσιοδοτεί την Εκτελεστική Επιτροπή, να προβεί στον

καθορισμό των λεπτομερειών της διεξαγωγής της και την πραγματοποίησή της. Συνεπώς, το Καταστατικό της εναγομένης – εκκαλούσης – εφεσιβλήτου, εγκριθέν δια της υπ' αριθμ. 825/1927 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ως έχει τροποποιηθεί μέχρι σήμερα, δεν συγκρούεται με τις επιταγές του Ν. 1264/1982 και ειδικότερα με αυτήν του άρθρου 30 παρ. 8 εδ. β' αυτού. Ωστόσο, σύμφωνα με την διάταξη αυτή και όσα εκτενώς, ως άνω, στην μείζονα σκέψη διαλαμβάνονται, το Γενικό Συμβούλιο δεν επιτρέπεται να εξουσιοδοτήσει την Εκτελεστική Επιτροπή, να προβεί αυτή στην κήρυξη της απεργίας, καθόσον τούτο θα συνιστούσε εκχώρηση εξουσίας, η οποία δεν προβλέπεται υπό του Καταστατικού της ΑΔΕΔΥ και ορθώς, διότι τούτη η εκχώρηση εξουσίας θα αντίκειτο στην κείμενη νομοθεσία, ήτοι, θα ήταν παράνομος. Στην συνεδρίασή του της 3.2.2014, το Γενικό Συμβούλιο της εναγομένης – εκκαλούσης – αντεφεσιβλήτου, θεωρώντας ότι, το εισαγόμενο νομοθετικώς σύστημα αξιολογήσεως των δημοσίων υπαλλήλων, εντείνει τις πελατειακές πρακτικές και αποσκοπεί στη δημιουργία μόνιμου μηχανισμού διαθεσιμότητας

απολύσεων, απεφάσισε « 1. Την ανοικτή εξουσιοδότηση στην Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ, για την οργάνωση, προκήρυξη και πραγματοποίηση κάθε αγωνιστικής και απεργιακής μορφής που θα κριθεί αναγκαία για την υπεράσπιση εργασιακών, δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων...» Στις 14.5.2014, η εναγομένη – εκκαλούσα – αντεφεσιβλήτος, κοινοποίησε στο ενάγον – εφεσιβλήτο – αντεκαλούν και σε κάθε εκ του νόμου αρμόδιο υπουργείο και δημοσία υπηρεσία, την από 13.5.2014 εξώδικο γνωστοποίηση. Στην εν λόγω εξώδικο γνωστοποίηση αναφέρεται ότι « η Εκτελεστική Επιτροπή (Ε.Ε.) της ΑΔΕΔΥ, αντιδρώντας στις εισαγόμενες με τις διατάξεις του Ν. 4250/2014 παράνομες και αντισυνταγματικές ρυθμίσεις που επιχειρεί να εφαρμόσει το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης αναφορικά με την αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων...απεφάσισε στις 11.4.2014 (ΑΠ 155) να καλέσει τους εργαζόμενους και ιδιαίτερα όσους εμπλέκονται στην εφαρμογή του νόμου, λόγω της θέσεώς τους στην διοικητική ιεραρχία, να απέχουν από κάθε σχετική διαδικασία ». Εν συνεχεία, στην αυτήν ως άνω εξώδικο,

αναφέρεται : « Σε εκτέλεση της απόφασης αυτής, η ΑΔΕΔΥ δηλώνει, ότι μετά το πέρας τεσσάρων εργασιμων ημερών από την κοινοποίηση της παρούσας μέχρι και την λήξη της διαδικασίας αξιολόγησης, όποτε και εάν αυτή λάβει χώρα κηρύσσεται αποχή διαρκείας όλων των υπαλλήλων του Δημοσίου από κάθε διαδικασία αξιολόγησης...». Επομένως, από τα ως άνω προκύπτει ότι, το Γενικό Συμβούλιο της εναγομένης – εικαλούσης – αντεφειβλήτου, επέχει θέση ΓΣ, διότι είναι αρμόδιο για την κήρυξη απεργίας κάθε μορφής, εν προκειμένω, ωστόσο, δεν προέβη αυτό στην κήρυξη της ενδίκου απεργίας, υπό την μορφή της αποχής, παρά εξουσιοδότησε ανοικτά την Εκτελεστική Επιτροπή να προβεί αυτή στην κήρυξη απεργίας κάθε μορφής και όχι μόνο στον καθορισμό των λεπτομερειών διεξαγωγής και πραγματοποίησώς της. Τούτο συνιστά ανεπίτρεπτο, κατά νόμο, ως άνω, εκχώρηση εξουσίας και, κατά συνέπεια, η ένδικος απεργία, ως κηρυχθείσα υπό της Εκτελεστικής Επιτροπής της εναγομένης – εικαλούσης – αντεφειβλήτου, είναι παράνομος. Ως εκ τούτου, ορθώς το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο απεφάνθη ότι η ένδικος

απεργία είναι παράνομος, έστω και με εσφαλμένη αιτιολογία, η οποία αντικαθίσταται δια της παρούσης [άρθρο 534 ΚΠολΔ, Σαμουήλ, ό.π., σελ. 429, 443]. Κατ' ακολουθίαν και, δοθέντος ότι, η μη συνδρομή, έστω και μίας, εκ των, κατά νόμο, απαιτουμένων προϋποθέσεων κηρύξεως απεργίας, σύμφωνα με τα ανωτέρω στην μεζζονα σκέψη εκτενώς διαλαμβανόμενα, αρκεί για να καταστεί η απεργία παράνομος, υπό την έννοια ότι, δεν γεννάται το οικείο δικαίωμα και επομένως η διακοπή της εργασίας δεν έχει τον χαρακτήρα απεργίας, παρέλκει η εξέταση των λοιπών λόγων της υπό κρίση εφέσεως και πρέπει αυτή να απορριφθεί ως αβάσιμος. Εξ αυτού του λόγου, ως αβάσιμες πρέπει να απορριφθούν και άπασες οι πρόσθετες παρεμβάσεις, ως άνω. Η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφισθεί μεταξύ των διαδίκων [άρθρο 179 ΚΠολΔ].

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμολία των διαδίκων.

Συνεκδικάζει τις από 17.7.2014, 21.7.2014, 22.7.2014 και 28.7.2014

έφεση ~~και~~ πρόσθετους παρεμβάσεις, **και αντέφεση**